

citovaných pro tento konkrétní případ rozhodným jest toliko § 4. lit. d.

Jak již z nadpisu zákona toho: »v rozepřích ze živnostenského poměru pracovního«, zejména ale z celého §. 4., věcnou příslušnost živnostenských soudů taxativně vypočítávajícího, zřejmě plyne, patří před soudy živnostenské pouze spory bezprostředně z poměru pracovního, učebního a námezdního vztahující, tudíž ad 4 lit. d jen spory o vydání vysvědčení, vztahujících se na poslední, resp. na pracovní, učební a námezdní poměr u žalovaného zaměstnavatele samého.

V případě tomto jde však o vydání vysvědčení zaměstnavatelů dřívějších, kteráž žalobce u žalovaného měl prý v uschování.

Zákon speciální, jakým jest tento, nepřipouští výkladu extensivního, to tím méně, jelikož náhradní nárok ze zaviněného porušení povinnosti uschovatelovy též z důvodů materiálních řešen býti může toliko soudem řádným. § 16. zákona z 5. února 1907, č. 26 z. ř., na kterýž se naříkané usnesení spolu odvolává, má význam pouze živnostenský, pro speciální otázku kompetenční, o kterou tuto jde, jest však bezvýznamným.

Dovolací stížnost B-ovu nejvyšší soud odmítnul jakožto nepřipustnou

z d ů v o d u

§. 5. zák. z 27. dubna 1873, č. 67 z. ř.

(Rozh. z 22. dubna 1908, č. j. $\frac{R III. 109/8}{1}$).

J. B.

K pojmu »hrubého zavinění« § 49.¹ c. ř. s.

V exekuci žalobce X proti pozůstalosti po Y byl pro tuto ustanoven advokát N. opatrovníkem ad actum. Mezi útratami tomtu obnosem 22 K 64 hal. přiřknutými nalezala se položka po 6 K za stání, při němž opatrovník neintervenoval a 1 K 50 hal. za telefonický rozhovor s vymah. věřitelem, kterýž se rovněž nekonal.

Na rekurs vymah. věřitele škrtnul soud rekursní (Brno) obě tyto položky, jakož i další položku 10 K 94 h za jiné stání, kteréž nařízeno bylo pouze k výslechu vymah. věřitele, ponechal pouze odměnu ve zbytku 4 K 20 h a uložil kurátoru náhradu útrat rekursních, uznáv, že účtování odměny za práci vůbec nekonanou, čímž první soudce uveden byl v omyl, zakládá hrubé zavinění ve smyslu § 49. odst. 1. c. ř. s., kteréž rekurs vymah. věřitele vyvolalo.

Na dovolací rekurs opatrovníků nejv. soud návrh vymah. věřitele, aby opatrovníku uložena byla náhrada útrat rekursních zamítnul, v ostatní části rozhodnutí II. stolice potvrdil; útrat dovolacího rekursu opatrovníku nepřičkl.

D ů v o d y:

Ustanovení § 10. c. ř. s. platí vzhledem na § 78. ex. ř. též pro řízení exekuční. Vymah. věřitel musí tudíž v případech, kde dle §. 34. ex. ř. zemřelému dlužníku, resp. jeho pozůstalosti ustanoviti jest kuratora, útraty s činností tohoto spojené založiti, jestliže ustanovení jeho navrhnul. Leč ne veškeré kroky kuratorovy dlužno odměniti, nýbrž jen ony, kteréž k účelnému hájení práv dlužníkových a zájmů jeho pozůstalosti, kteréž kurator pozůstalosti dle §. 129. cís. pat. z 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. zastupovati povolán jest, potřebnými jsou. Soud rekursní správně zjistil, která opatření kuratora pozůstalosti byla účelnými a rovněž tak správně označil ony práce, jichž ku hájení práv povinné pozůstalosti třeba nebylo. Odměnu těchto právem odmítnul (§ 41. c. ř. s., § 78. ex. ř.). Pokud tudíž dovolací rekurs domáhá se zvýšení opatrovnických útrat na obnos prvním soudcem přiřknutý, nemohl míti úspěchu.

Nebylo však zákonného důvodu, útraty rekusem uložití kuratorovi. V tom, že účtoval práci skutečně nekonanou, spočívá toliko nepřesnost, kteráž dle stavu spisů nebyla způsobilou, soud uvéstí v omyl a kterou tudíž kvalifikovati jest jako nedopatření, dokonce ne ale jako hrubé zavinění ve smyslu §. 49. odst. 1. c. ř. s.

Bylo tudíž v tomto směru dovolací stížnosti vyhověti; poněvadž ale úspěch její jest jen nepatrným, spadají útraty její na stěžovatele.

(Rozh. z 3. února 1909, č. j. $\frac{R III. 26/9}{1}$.)

J. B.

Nová exekuce, či pokračování exekuce již povolené? Negativní konflikt kompetenční mezi dvěma soudy.

Usnesením okresního soudu ve St. jako soudu procesního byla povolena mobilární exekuce a byl dožádán o její provedení okresní soud v Kr. jako soud exekuční. Exekuce tato zůstala bezvýslednou, poněvadž při zájmu nebylo nalezeno u povinného žádných věcí zabavitelných.

Po delší době podal vymahající věřitel novou žádost za exekuci na movitosti téhož povinného opět u soudu procesního ve St. a sice navrhuje tentokráte exekuci tak zvanou létací, poněvadž prý dlužník často mění svoje bydliště; avšak tento soud odstoupil návrh ten okresnímu soudu v Kr. k příslušnému jednání »jakožto soudu exekučnímu«.

Ale i poslednější soud prohlásil se za nepřislušný k vyřízení dotyčného návrhu exekučního a odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že první ona povolená exekuce mobilární byla již ukončena bezvýsledně podniknutým zájmem movitostí dlužníkových, kdežto o nově žádané exekuci tak zvané létací že není posud jisto, zda-li